

Milostné příběhy se dějí a s nimi odchází naše nevinnost.

Kostel Svaté Trojice bez jediné zápalky. Nehybně stojím se slzou v oku, sám uprostřed kostelní lodi, chladné a vlhké. Před oltářem je jednoeurová svíčka zabodnutá na železném podstavci; už ji nikdo nezapálí. Opouštím místo a dlouze kráčím ulicemi Ixelles. Dorazím na ulici Lannoy a uvědomím si, že jsem nikdy netušil, že se takhle ulice jmenuje. Zastavím se v bistro, kde už nemají *Orvala*. To je teď ta stejná písnička v celém Bruselu a vlastně všude v Belgii. Pořád to samé dokola, číšník s předstíranou lítostí kroutí hlavou na znamení „*Orval* už není“. Zklamán volím *Vedetta*, ale vlastně ani nevím proč. Na etiketě láhve nějaký týpek dělá úšklebek a dvěma prsty se šťourá v nose. To je přesně styl tohohle pivovaru, dát šanci komukoliv, aby vystavil svou fotku na sadě lahví – svět je občas podivný.

Tato série chybějících věcí je bezpochybně součástí cesty. Už žádné sirky, žádný *Orval*, žádná důvěra v sebe sama. Ale vím, že nakonec se všechno zlepší. Jak to vlastně říká hlavní hrdina filmu *Báječný hotel Marigold*: „Nakonec se všechno spraví, nakonec všechno bude dobré. A jestliže to ještě není dobré, je to proto, že ještě není konec.“

Povaluju se na terase. Pořád mají *Vedetta*, zajisté. Ten bude pořád. Jenom hlavy se vystřídají na etiketách. Sirky už se taky objevily. Číšnice jednou škrkne přímo přede mnou a zapálí s ní svíčku, kterou vloží do orientálně zdobené skleněné nádoby. Drobný plamínek zažehne ve své skleněné skořápce, schován před větrem, který vymetá ulici Lannoy. Z protějšího domu vychází nějaká žena, přejde ulici a rázně si vykračuje k baru. Ještě je tu naděje. Přisedne si k muži, který sedí několik stolů ode mě. Jedním hltem dopiju pivo a zvedám kotvy. Scházím ulicí Lannoy až k rybníkům Ixelles. Po cestě si všechno znovu přehrávám v hlavě.

Místy výborná autentická lexik. řešení, jinde vyrovnat styl (kde hovor., kde ne),
pěkné